

Abstracte bankgarantie: ruimte voor uitleg van de voorwaarden voor betaling?

Bb 2019/14

Op de valreep van 2018 wees de Hoge Raad een interessant arrest over een abstracte bankgarantie en de uitleg van de voorwaarden voor betaling. De begunstigde heeft in de regel uitsluitend recht op betaling uit hoofde van een abstracte bankgarantie indien is voldaan aan de in de bankgarantie gestelde voorwaarden. De Hoge Raad bevestigt dat bij de uitleg van een abstracte bankgarantie groot gewicht toekomt aan de (strikt te lezen) bewoordingen daarvan (HR 14 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2297, NJ 2019/19).

1. Inleiding

Een schuldenaar kan verschillende vormen van zekerheid aanbieden aan een schuldeiser. In welke gevallen zullen partijen kiezen voor een abstracte bankgarantie als vorm van persoonlijke zekerheid? In het hierna te bespreken arrest deed zich de situatie voor dat een koper van gevelelementen de verkoper, die de gevelelementen niet kon of wilde voorfinancieren, tegemoet kwam door toe te zeggen vooruitbetalingen te zullen doen. Onderdeel van deze afspraak was dat de verkoper tot zekerheid van de eventuele terugbetaling van deze bedragen bankgaranties zou verstrekken. Dat betekent dat de verkoper heeft toegezegd dat hij een bank (of een andere partij die als 'garant' wil optreden, hierna: de garant) opdracht zal geven om bankgaranties te stellen ten gunste van de koper. De koper is in deze verhouding immers (in de toekomst mogelijk) schuldeiser en dus de begunstigde onder de bankgarantie. De bedoeling van een abstracte bankgarantie is dat de begunstigde op eenvoudige wijze betaling kan verkrijgen in het geval de hoofdschuldenaar zijn verplichtingen niet (correct) nakomt. De term 'bankgarantie' is echter niet in de wet gedefinieerd en de rechtsfiguur is niet in de wet geregeld. Kenmerkend voor de abstracte bankgarantie is dat de verplichting die de garant op zich neemt onafhankelijk is van de onderliggende rechtsverhouding tussen de hoofdschuldenaar en de schuldeiser (in dit geval verkoper en koper). Een abstracte bankgarantie impliceert dat een garant de verplichting op zich neemt om een vooraf bepaald bedrag te betalen aan de begunstigde indien aan de in de bankgarantie gestelde voorwaarden is voldaan. Welke voorwaarden in de bankgarantie zijn opgenomen, zal veelal reeds afgesproken zijn in de onderliggende rechtsverhouding. Mocht de garant gehouden zijn tot uitkering van het genoemde bedrag, dan zal de garant dit bedrag vervolgens willen verhalen op de opdrachtgever, de hoofdschuldenaar.

In een aantal arresten heeft de Hoge Raad de afgelopen jaren antwoord gegeven op de vraag op welke wijze de in een abstracte bankgarantie gestelde voorwaarden voor betaling moeten worden toegepast. Op de valreep van 2018 wees de Hoge Raad hierover opnieuw een interessant arrest.² Dit arrest vormt mijns inziens het sluitstuk van de reeks arresten over de vraag of, en zo ja in hoeverre, ruimte bestaat voor uitleg van de in een abstracte bankgarantie gehanteerde bewoordingen. Ik zal hierna deze reeks arresten bespreken (§ 2). Vervolgens bespreek ik het recent door de Hoge Raad gewezen arrest (§ 3) en geef ik een analyse van de rechtspraak (§ 4). Ik sluit af met een conclusie (§ 5).

2. Uitleg van de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie?

De wijze waarop de in een abstracte bankgarantie gestelde voorwaarden moeten worden toegepast, is in een reeks van arresten aan de orde geweest; de meest aansprekende hiervan zijn de arresten *Gesnoteg/Mees Pierson*, *Anthea* en *ABN AMRO/Rabobank*. In het arrest *Gesnoteg/Mees Pierson*³ overwoog de Hoge Raad dat voor een abstracte bankgarantie als uitgangspunt geldt dat een strikte toepassing door de garant (in dit geval de bank) van de in de garantie gestelde voorwaarden geboden is. De Hoge Raad laat daarbij nadrukkelijk zien in welk spanningsveld de bank zich bevindt. De Hoge Raad overweegt:

“dat, gelet op het karakter van een bankgarantie als de onderhavige en de functie die dergelijke garanties in het handelsverkeer vervullen en gelet op de positie van de bank die zowel de belangen van degene die opdracht gaf tot het stellen van de garantie, als van degene te wiens gunste de garantie is gesteld, in het oog moet houden, een strikte toepassing door de bank van de in de garantie gestelde voorwaarden geboden is”.

Kortom, een strikte toepassing van de in de abstracte bankgarantie gestelde voorwaarden is geboden. Dat betekent dat er niet of nauwelijks ruimte is voor uitleg van deze voorwaarden. Dit wordt ook wel aangeduid als het beginsel van strikte conformiteit.⁴ De vraag rijst of er in deze context enige ruimte is voor uitleg van de in de bankgarantie gehanteerde bewoordingen. In de zaak *Anthea* is aangevoerd dat een extensieve uitleg van dergelijke voorwaarden op grond van de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid denkbaar is. In eerste aanleg is de vordering van

¹ Mr. S.A. Kruisinga is als Professional Support Lawyer verbonden aan Van Benthem & Keulen en universitair hoofddocent bij het Molengraaff Instituut voor Privaatrecht van de Universiteit Utrecht.

² HR 14 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2297, NJ 2019/19 (*Rabobank/Rollecate*).

³ HR 9 juni 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1749, NJ 1995/639 m.nt. P. van Schilfgaarde (*Gesnoteg/Mees Pierson*).

⁴ Vgl. daarover P.C. Russcher, 'De abstracte bankgarantie in het burgerlijk recht', *Tvl* 2018/18.

de begunstigde op deze grond toegewezen, maar in hoger beroep en cassatie hield dit geen stand.

In het *Anthea* arrest⁵ liet de Hoge Raad zich uit over de vraag welke rol de redelijkheid en billijkheid spelen bij de uitleg van de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie. In deze zaak was *Anthea* met haar wederpartij (een werf, hierna: *W*) overeengekomen dat *W* ten behoeve van *Anthea* een schip zou bouwen. Tevens was overeengekomen dat een zogenaamde *performance bond* gesteld zou worden. Uit hoofde van deze abstracte bankgarantie was de bank gehouden tot betaling van een bepaald bedrag indien uit een expertise, uit te voeren door expertisebureau *Marspec*, zou blijken dat *W* haar verplichtingen uit hoofde van de aannemingsovereenkomst niet correct was nagekomen. Toen *Anthea* *Marspec* verzocht onderzoek te doen naar de vraag of *W* aan haar contractuele verplichtingen had voldaan, antwoordde *Marspec* niet in staat te zijn in deze zaak als onafhankelijk deskundige op te treden, aangezien volgens haar sprake was van tegenstrijdige belangen, nu zowel *Anthea* als *W* cliënt van haar waren. Vervolgens heeft expertisebureau *Marinco* het schip onderzocht en geconstateerd dat sprake was van de nodige gebreken.

Anthea verzoekt de bank over te gaan tot betaling op grond van de abstracte bankgarantie en legt het rapport van *Marinco* over. De bank weigert echter over te gaan tot betaling. *Anthea* dagvaardt de bank en vordert betaling. De rechtbank wijst de vordering toe en geeft een extensieve uitleg aan de voorwaarden voor betaling op grond van de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid. De rechtbank overweegt dat, gelet op de omstandigheden van het geval, de redelijkheid en billijkheid als bedoeld in artikel 6:248 lid 1 BW dienen mee te brengen dat het onderzoek door *Marspec*, in dit geval, ook kan worden gedaan door een met *Marspec* gelijkwaardig te achten equivalent als *Marinco* (r.o. 5.3). In hoger beroep vernietigt het hof het vonnis van de rechtbank en oordeelt dat het geen reden ziet voor aanvulling van de overeenkomst. De Hoge Raad sluit zich hierbij aan en overweegt dat het hof terecht niet heeft aanvaard dat op grond van de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid in plaats van een verklaring van *Marspec* genoegzaam kon worden genomen met de verklaring van een gelijkelijk deskundig te achten instelling.

De Hoge Raad stelt voorop dat het hof terecht heeft overwogen dat denkbaar is dat op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid een uitzondering kan worden gemaakt op het beginsel van strikte conformiteit. Toch vernietigt de Hoge Raad het arrest van het hof. De Hoge Raad kan zich niet vinden in het oordeel van het hof dat onder de omstandigheden van dit geval géén uitzondering kon worden gemaakt op het beginsel van strikte conformiteit op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid, gezien de stellingen van *Anthea*. Wat waren, kort samengevat, de stellingen van *Anthea*? *Marspec* bleek wel degelijk alsnog bereid de inspectie van

het schip te verrichten, maar *W* heeft de daarvoor door *Marspec* verlangde toestemming geweigerd in de wetenschap dat *Anthea* daardoor geen beroep op de bankgarantie zou kunnen doen. Bovendien weigerde *W* om in plaats van *Marspec* *Marinco* of enige andere “international yachting expert/surveyor” te aanvaarden, terwijl het partijen bij de totstandkoming van de bankgarantie slechts ging om een bindend oordeel van een wederzijds aanvaardbare internationale deskundige en *Marinco* een ten opzichte van *Marspec* materieel gelijkwaardige expert is, en de bank van dit een en ander op de hoogte was. De Hoge Raad oordeelt dat indien het hof van oordeel was dat zelfs onder deze omstandigheden geen uitzondering op het beginsel van de strikte conformiteit kan bestaan, dat oordeel blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, dan wel onvoldoende is gemotiveerd.

Terugkerend naar de lijn die volgt uit de rechtspraak van de Hoge Raad over de toepassing van de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie, volgde na het arrest in de zaak *Anthea* nog een arrest uit 2015.⁶ In dit arrest herhaalde de Hoge Raad dat een strikte toepassing van de in de abstracte bankgarantie gestelde voorwaarden is geboden. De Hoge Raad voegde hier nog een overweging aan toe over de uitleg van de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie, namelijk dat uit de aard en functie van de abstracte bankgarantie voortvloeit ‘dat bij de uitleg daarvan groot gewicht toekomt aan de (strikt te lezen) bewoordingen van de garantie’.

3. Het arrest *Rabobank/Rollocate*

3.1 De casus

Het arrest van de Hoge Raad van 14 december 2018 is een logisch vervolg op deze drie eerdere arresten en bevestigt de lijn in de jurisprudentie. Deze uitspraak heeft betrekking op een abstracte bankgarantie die is gesteld onder opschortende voorwaarde. De casus is als volgt. *Rollocate* B.V. (hierna: *Rollocate*) koopt, ten behoeve van het project *Hilton Hotel Schiphol*, voor een bedrag van ruim € 3 miljoen gevelelementen van *Polux* B.V. (hierna: *Polux*). Omdat *Polux* de productie van deze gevelelementen niet kon of wilde voorfinancieren, is afgesproken dat *Rollocate* vooruitbetalingen zal doen en dat *Polux* tot zekerheid bankgaranties zal doen stellen ten gunste van *Rollocate*. *Rabobank* heeft twee bankgaranties gesteld.

De eerste bankgarantie vermeldt als opschortende voorwaarde:

“Deze bankgarantie is gesteld onder de opschortende voorwaarde dat een bedrag van € 56.700,00 (...) door of namens crediteur (*Rollocate*, SK) is gestort bij de bank (...).”

Rollocate heeft het in deze bankgarantie genoemde bedrag aan *Polux* voldaan.

5 HR 26 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO2778, NJ 2004, 309 m.nt. P. van Schilfgaarde (*Anthea*).

6 HR 13 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:600, NJ 2015/351 m.nt. T.F.E. Tjong Tjin Tai (*ABN AMRO/Rabobank*).

De tweede bankgarantie vermeldt onder meer:

“Vereisten voor een beroep op de bankgarantie

De bank verbindt zich op eerste schriftelijk verzoek van de crediteur (Rollecate, SK), welk verzoek dient te bevatten:

- a de schriftelijke mededeling dat de debiteur met de nakoming van zijn hiervoor bedoelde verplichtingen in verzuim is, en
- b de schriftelijke opgave van het bedrag dat door de crediteur op grond van deze bankgarantie van de bank wordt gevorderd, aan de crediteur het gevorderde bedrag te voldoen tot maximaal het hiervoor genoemde bedrag (€ 137.000 SK)(...).

Verhoging van het bedrag van de bankgarantie en opschortende voorwaarde

Deze bankgarantie is gesteld onder de opschortende voorwaarde dat de crediteur de termijnbetalingen waarvoor de bankgarantie is afgegeven heeft betaald aan de debiteur (Polux, SK). Het bedrag van deze bankgarantie wordt vanaf nihil verhoogd conform onderstaand schema:

met een bedrag van € 24.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 26 februari 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 29.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 7 maart 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 18 maart 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 4 april 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 18 april 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 1 mei 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 15 mei 2013 is gestort bij de bank (...).

met een bedrag van € 14.000,00 (...) zodra dit bedrag door of namens de crediteur uiterlijk op 29 mei 2013 is gestort bij de bank (...).”

Uit dit betaalschema volgt welke bedragen op of voor welke datum moeten worden voldaan door bijschrijving daarvan op de bankrekening van Polux. Wordt een bedrag tijdig voldaan, dan wordt het in de bankgarantie gegarandeerde bedrag verhoogd met genoemd bedrag. Na een tijdige betaling neemt de zekerheid die de garantie biedt voor de begunstigde dus toe. Rollecate heeft de volgende betalingen aan Polux gedaan: € 24.000 op 28 februari 2013, € 29.000 op 28 februari 2013, € 14.000 op 26 maart 2013, € 14.000 op 9 april 2013, € 14.000 op 23 april 2013, € 14.000 op 7 mei

2013, € 14.000 op 22 mei 2013 en € 14.000 op 4 juni 2013. Dat betekent dat Rollecate vrijwel alle betalingen (net) te laat heeft gedaan, uitgaande van de in het hiervoor genoemde betaalschema aangegeven data.

Vervolgens verzoekt Rollecate Rabobank om over te gaan tot uitbetaling van de in de bankgaranties genoemde bedragen. Terzijde zij opgemerkt dat Polux korte tijd daarna is gefailleerd. Rabobank honoreert het beroep op de eerste bankgarantie. Voor de tweede bankgarantie honoreert Rabobank het beroep hierop slechts voor een bedrag van € 29.000. Voor het overige weigert Rabobank betaling, onder verwijzing naar de opschortende voorwaarde van de tweede bankgarantie, op de grond dat de in die voorwaarde vermelde termijnbetalingen door Rollecate te laat zijn gedaan.

3.2 De zaak in eerste aanleg en in hoger beroep

Rollecate vordert in rechte betaling van de overige in de tweede bankgarantie genoemde bedragen. In eerste aanleg wijst de rechtbank deze vordering van Rollecate af. De rechtbank oordeelt dat bij de uitleg van de tweede bankgarantie groot gewicht toekomt aan de (strikt te lezen) bewoordingen van de garantie. De rechtbank constateert dat de tekst van de tweede bankgarantie helder is: indien de betaling niet uiterlijk op de genoemde datum is voldaan, dan treedt de opschortende voorwaarde niet in werking en is er geen verplichting voor Rabobank om tot uitkering onder de bankgarantie over te gaan.

Het Gerechtshof Amsterdam⁷ vernietigt dit vonnis echter en overweegt dat een objectieve uitleg van de bewoordingen van de tweede bankgarantie met zich brengt

“dat voor zover de door Rollecate gedane betalingen te laat waren voor de beoogde termijn, maar op tijd voor de volgende termijn, de bankgarantie met de aldus tijdig gedane volgende betaling werd verhoogd’ (r.o. 3.4).”

Het hof legt de tekst van de opschortende voorwaarde in de abstracte bankgarantie uit en concludeert dat de te late betalingen steeds kunnen worden toegerekend aan de volgende termijn. Via deze weg concludeert het hof dat ervan uit moet worden gegaan dat Rollecate een groot aantal van de in de tweede bankgarantie genoemde termijnen (toch) tijdig heeft betaald en aldus recht heeft op betaling door Rabobank van het totaal van deze bedragen. Het bedrag van de bankgarantie moet dan immers met deze bedragen worden verhoogd. Dat Rollecate bij haar betalingen steeds het factuurnummer van Polux heeft vermeld, corresponderend met de termijn die zij beoogde te betalen, maakt dit, naar het oordeel van het hof, niet anders, nu in de tekst van de tweede bankgarantie niet naar facturen of factuurnummers wordt verwezen. De Hoge Raad ziet dit echter anders en vernietigt het arrest van het hof.

3.3 Het arrest van de Hoge Raad

De Hoge Raad constateert allereerst dat in cassatie niet wordt opgekomen tegen de vaststelling van het hof dat de

⁷ Gerechtshof Amsterdam 9 mei 2017, ECLI:NL:GHAMS:2017:1767.

tweede bankgarantie een abstracte bankgarantie is. Een voorvraag zou in dit geval kunnen zijn geweest of inderdaad sprake was van een abstracte bankgarantie. Uit de rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat de vraag of sprake is van een abstracte bankgarantie en, meer in het bijzonder, hoe in de bankgarantie de verhouding van betrokkenen is geregeld, moet worden beantwoord aan de hand van het Haviltex criterium.⁸ Het komt daarbij dus aan op de zin die betrokkenen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de bewoordingen van de garantie mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Hoewel de onderhavige bankgarantie inderdaad het karakter van een abstracte bankgarantie lijkt te hebben, is het goed dat de Hoge Raad eerst stilstaat bij de juridische kwalificatie, juist omdat het Nederlandse recht niet een wettelijke definitie kent van het begrip 'bankgarantie'.

Na de constatering dat er vanuit wordt gegaan dat sprake is van een abstracte bankgarantie herhaalt de Hoge Raad (in r.o. 3.3.2) de relevante overwegingen over de werking van de abstracte bankgarantie uit de eerdere arresten die ik hiervoor in paragraaf 2 heb besproken. Vervolgens constateert de Hoge Raad (in r.o. 3.3.3) dat het hof heeft vastgesteld dat (i) de tekst van de tweede bankgarantie duidelijk is, (ii) de in de tweede bankgarantie opgenomen betalingstermijnen fatale termijnen zijn, en (iii) alle door Rollecate gedane betalingen – behoudens de betaling van € 29.000 die Rollecate op 28 februari 2013 heeft verricht – steeds te laat zijn gedaan. De Hoge Raad oordeelt dat de conclusie van het hof, dat betalingen die – conform het in de tweede bankgarantie opgenomen betaalschema – te laat zijn gedaan voor een bepaalde termijn, kunnen worden toegerekend aan een volgende termijn als tijdige betaling daarvan, niet zonder nadere motivering valt te verenigen met de hiervoor genoemde vaststellingen. Op die manier wordt immers het fatale karakter ontnomen aan de in het betaalschema opgenomen betalingstermijnen. Dat betekent dat de klacht slaagt. Terecht constateerde ook A-G Wesseling-van Gent in (onderdeel 2.25 van) de conclusie voor dit arrest al dat met het abstracte karakter van de bankgarantie en het uitgangspunt van strikte conformiteit niet is te verenigen dat betalingen die te laat zijn gedaan zonder meer toegerekend mogen worden aan een volgende betaaltermijn.

Ook het beroep dat de Rabobank heeft gedaan op artikel 6:43 lid 1 BW slaagt. Op grond daarvan geldt dat als de schuldenaar die een betaling verricht die zou kunnen worden toegerekend aan twee of meer verbintenissen jegens eenzelfde schuldeiser, de toerekening plaatsvindt op de verbintenis die de schuldenaar bij de betaling aanwijst. Rabobank heeft betoogd dat Rollecate betalingen heeft gedaan die betrekking hadden op facturen met een bepaald factuurnummer, die volgens het in de tweede bankgarantie opgenomen betaalschema binnen een bepaalde termijn moesten worden betaald. Dat betekent, in het betoog van Rabobank, dat Rollecate steeds uitdrukkelijk de verbintenis heeft aange-

wezen waarop de desbetreffende betaling betrekking had in de zin van artikel 6:43 lid 1 BW. De Hoge Raad oordeelt, terecht, dat het hof heeft verzuimd op dat betoog in te gaan.

4. Analyse van de rechtspraak

De hiervoor besproken arresten laten zien dat de rechtspraak bij de beoordeling van de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie een duidelijke lijn volgt. Op grond van de leer van de strikte conformiteit geldt dat een strikte toepassing door de bank van de in de garantie gestelde voorwaarden geboden is. Bij de uitleg van (de voorwaarden voor betaling in) de abstracte bankgarantie komt bovendien groot gewicht toe aan de (strikt te lezen) bewoordingen van de garantie. Dat betekent dat met de in een abstracte bankgarantie opgenomen voorwaarden van betaling niet valt te sullen. Enkele uitzonderingen op het beginsel van strikte conformiteit zijn denkbaar, maar zodra de feitenrechter oordeelt dat de voorwaarden 'duidelijk' zijn, is er niet of nauwelijks meer ruimte voor uitleg van deze voorwaarden.

Bovendien vloeit uit de hiervoor genoemde rechtspraak voort dat een strikte toepassing van de voorwaarden geboden is. Kortom, voor de abstracte bankgarantie geldt het adagium 'bezint eer ge begint'. Zodra de voorwaarden voor betaling onder een abstracte bankgarantie eenmaal vaststaan, valt er immers niet of nauwelijks meer aan te tornen. Zou een abstracte bankgarantie bijvoorbeeld bepalen dat een vonnis van de rechtbank Rotterdam moet worden overgelegd, dan zal de bank naar verwachting betaling kunnen weigeren indien een vonnis van de rechtbank Den Haag wordt overgelegd. Dit kan voor de begunstigde betekenen dat hij geen betaling kan verkrijgen, wanneer in het hiervoor genoemde voorbeeld uitsluitend de rechtbank Den Haag bevoegd blijkt te zijn in deze procedure. Enerzijds betekent dit dus dat de begunstigde er belang bij heeft om de voorwaarden voor betaling niet al te zeer 'dicht te timmeren', anderzijds zal de opdrachtgever er belang bij hebben om de voorwaarden voor betaling zo precies mogelijk te formuleren.

Interessant is overigens dat A-G Wesseling-van Gent in de conclusie vóór dit arrest uitgebreid ingaat op de situatie waarin de tekst van de abstracte bankgarantie, anders dan in dit geval, onduidelijkheden bevat. In dat geval zullen de in deze tekst gehanteerde bewoordingen moeten worden uitgelegd en rijst de vraag welke maatstaf moet worden gehanteerd bij de uitleg van de bankgarantie. De conclusie illustreert dat in de literatuur de stellingnames hierover variëren van toepassing van de maatstaf van Haviltex en DSM/Fox tot een zuiver taalkundige uitleg. A-G Wesseling-van Gent concludeert (in onderdeel 2.18) dat bij de uitleg van abstracte bankgaranties een letterlijke interpretatie van de garantie voorop staat. Brengt een dergelijke interpretatie geen uitkomst, dan zal eventuele verdere uitleg van de garantie moeten plaatsvinden met toepassing van de Haviltex norm.

In het onderhavige geval laten de bewoordingen die zijn gehanteerd in de opschortende voorwaarde in de tweede

⁸ HR 25 september 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2716, NJ 1998/892 (Haefner/ABN AMRO).

bankgarantie geen enkele onduidelijkheid zien. Het effect van de in de tweede bankgarantie gehanteerde bewoordingen is in dit geval dat de door Polux verstrekte zekerheid in de vorm van een abstracte bankgarantie niet of nauwelijks zekerheid biedt voor Rollecate, nu Rollecate vrijwel steeds te laat betaald heeft. Interessant detail is dat het Polux was die destijds heeft verzocht om de betalingstermijnen in de tweede bankgarantie op te nemen (onderdeel 2.28 Conclusie A-G). Polux heeft destijds haar belangen in die zin goed behartigd.

5. Conclusie

De afgelopen jaren heeft zich een duidelijke lijn ontwikkeld in de rechtspraak over de vraag op welke wijze de garant (veelal een bank) de voorwaarden voor betaling in een abstracte bankgarantie moet toepassen. Hieruit volgt dat een strikte toepassing van de in de garantie gestelde voorwaarden geboden is. Bij de uitleg van de in de abstracte bankgarantie gehanteerde voorwaarden voor betaling geldt bovendien dat groot gewicht toekomt aan de (strikt te lezen) bewoordingen van de garantie.